

civic consciousness as the need to learn constantly and to develop their own moral qualities, to show their interest in the affairs and people of the country, to create positive intellectual and spiritual environment. Further research requires the analysis of educational events according to the following characteristics: leading goal, number of participants, the role of the initiator, place of event organizing, availability of the locations (offline, online), the methods used, the result of the event.

Key words: *event, activity. educational events, non-formal adult education, civic consciousness.*

References

1. Shaparenko E. V. Formation of citizenship in terms of social and cultural transformation of the Ukrainian society : author. dis. on competition of the Sciences. the degree candidate. philosophy. Sciences. spec. 09.00.03 / A. V. Shaparenko; Kharkiv. University of air forces of them. And. Kozhedub. – H., 2008. – 20 p.
2. Lavrichenko N. M. Pedagogical bases of socialization of students in Western Europe: abstract. dis. on competition of the Sciences. degree doctor. med. Sciences, specialty 13.00.01. – General pedagogy and history of pedagogy. Institute of pedagogics APS of Ukraine / N. M. Lavrichenko. - Kyiv, 2006. – 40 p.
3. Chernukha N. M. of Forming of civic consciousness of students: the integration of social impact companies: monograph / N. M. Dill. – Lugansk : Alma mater, 2006. – 306 p.
4. Kislitsyn S. A. the Formation of civil society in the Russian democratic reformation / Sec. A. Kislitsyn / ROS. Acad. natural. Sciences. ; 2nd ed.,]; [resp. derigo ed., F. P.]. – Rostov n/D : publishing house of SKAGS, 2005. – 278 p.
5. Ryabov S. G. Features of civic education in formation of political culture of a society in transition / H. G. Ryabov // Political science. [Scientific notes of Kyiv-Mohyla Academy]. – 2004. – Т. 31. – P. 54-63.
6. Slupsky S. Event-market of Ukraine: future Outlook / Sec. Slupsky // Marketing and advertising. – 2008. – No. 10. – P. 30-33.
7. Tkachuk A. Event – an important component of modern PR / A. Tkachuk // Marketing in Ukraine. – 2010. – No. 1. – S. 34-39
8. Vanneste, M. the Architecture of business events. Manifesto / M. Vanneste. – Ekaterinburg : Publishing solutions, 2016. – 230 p.

Отримано редакцією 19.09.2017 р.

УДК: 37.013+37.014

Оксана Созонтівна Кондур,

кандидат фізико-математичних наук, доцент,
заступник декана педагогічного факультету
Державного вищого навчального закладу
«Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»,
e-mail: oxikon13@i.ua

ГЛОБАЛЬНІ ПРОЦЕСИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ ПЕДАГОГІКИ І МЕНЕДЖМЕНТУ В ОСВІТІ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ОСВІТНЬО-НАУКОВОЇ СИСТЕМИ

Стаття присвячена фундаментальним проблемам і ціннісним стратегіям вищої освіти. Відзначено, що рух від загального до конкретного, коли до процесу пізнання постійно залучається соціальний контекст, надає можливість адекватно, в руслі системного підходу, визначити провідну логіку розвитку освіти і виховання. Досліджено західні концепції управління вихованням і освітою як галузі знань у контексті глобалізації і розвитку інститутів громадянського суспільства. Обґрунтовано необхідність плюралізму парадигм у процесі розроблення нових підходів до предмета освіти.

Ключові слова: *освіта, управління, цінності, соціальний розвиток, педагогічна парадигма, глобалізація.*

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку світової спільноти педагогічна теорія, проблеми освіти і соціального виховання, концепції глобального розвитку, моделі управління освітою, їх вплив на життя суспільства досліджують не лише педагоги, але й філософи, соціологи, психологи [1, с. 42].

Проте не вистачає системних досліджень з інтегрованого педагогічного та управлінського

досвіду комплексного інституційного реформування суспільства, систем менеджменту, форм освіти і модифікацій соціального виховання провідних країн, розглянутого з урахуванням аналогічних завдань, що стоять перед громадянським суспільством, управлінською теорією і практикою, освітою в Україні в контексті світових глобалізаційних процесів. Цю «лакуну» і мають заповнити сучасні дослідження.

Найвиразніша ознака прийдешньої епохи – стрімке наростання процесів світової глобалізації. Ставлення до цього явища в представників різних груп населення з різних країн і регіонів планети є неоднозначним, часто полярно протилежним [2, с. 92]. Аналізуючи ці суперечності, доводиться стверджувати, що на даному етапі існує величезний інтерес до явища глобалізації і в той же час ще не досягнуто глибокого розуміння його сутності, повного усвідомлення позитивних і негативних його рис.

У науці та освіті відбувається глобалізація дослідницької й навчальної діяльності за рахунок формування нових дослідницьких мереж і систем дистанційного навчання, що діють незалежно від географічних чи політичних кордонів. Сучасні телекомунікаційні мережі дозволяють окремим ученим чи науковим колективам ставати членами глобального дослідницького простору у відповідній галузі знань, не залишаючи при цьому свою країну, установу і домівку. У такий спосіб вони отримують доступ до нових ідей, методів чи приладів і приєднуються до глобального творчого процесу. Ці співдружності вчених отримали назву «віртуальних лабораторій». Вони стають усе організованішими, а їхня діяльність більш ефективною і значущою [Див.: 3].

Останнім часом набули великого значення проекти з дистанційного навчання та наукові проекти, в яких одночасно беруть участь тисячі дослідників із десятків країн світу. Системи і моделі виховання також глобалізуються, набуваючи не тільки всеохопного суспільного рівня, а й взаємного міжкультурного, міждержавного і суспільно-світового значення для всіх народів і соціумів планети за вагомистю свого впливу на спільний розвиток.

Тому перш за все важливо, що означають для України процеси інтеграції й глобалізації, що несуть вони нашому суспільству і які у них відмінності.

Інтеграція – це об'єднання діяльності організованих співдружностей людей, суспільних і державних систем у певних сферах, що залежить від рішення цих людей, тобто від їх волі й бажання. Таким чином, інтеграція – це в першу чергу процес як економічний, так і політичний. Люди можуть активно залучатися до процесів інтеграції, бути пасивними учасниками цих процесів або зовсім відмовитися від них. В історичному аспекті різні форми інтеграції спостерігалися досить давно, особливо в політичній чи військово-політичній сферах.

Глобалізація – це якісно нове явище на нинішньому етапі розвитку людства. Воно пов'язане, з одного боку, з колосальним накопиченням капіталу окремими компаніями та країнами, що супроводжується переростанням цього капіталу в транснаціональний та його домінуванням над економіками багатьох країн і їхніми політичними можливостями. З іншого боку, створення світовою матеріальною культурою деяких нових технологій, продуктів споживання і послуг стає глобально затребуваним. У світовому масштабі глобалізація означає більше, ніж потоки грошей, технологій, товарів і послуг. Це взаємозалежність населення Землі, що зростає, це процес, що об'єднує не лише економіку, але і культуру, інформаційну сферу, технології та управління.

У такому розумінні глобалізація спричиняє нове явище, що можна визначити як віртуальне звуження світової цивілізації. Тобто люди, що перебувають у різних куточках планети, але за рахунок комп'ютерних мереж, засобів зв'язку, швидкісного транспорту не відчують територіального розмежування, а, споживаючи ті ж самі продукти і товари, користуючись одними й тими ж соціальними цінностями, технологіями і послугами, набувають подібних звичок та елементів культури в межах спільних інститутів суспільства та громадянської практики [4, с. 21].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми розвитку освіти в умовах сучасної глобалізації досліджують у західній і вітчизняній науковій літературі. Так, питання внеску освіти в економічне зростання країни висвітлено в працях Г. Беккера, Дж. Мінцера, Ф. Уелча. Освіту трактують як найважливіший фактор у новій парадигмі суспільного розвитку Дж. Нейсбіт, А. Тоффлер, Дж. Белл, А. Чухно. Освітні системи країн Європейського Союзу та шляхи їх інтеграції розглядають І. Бабин, М. Білозерова, Я. Болюбаш, В. Бурега, М. Згуровський, О. Коваленко, Т. Кристопчук, Ю. Рашкевич, С. Сисоєва, М. Степко, Т. Фініков. Сучасні моделі філософії освіти вивчають В. Зінченко, В. Власов та ін.

Очевидно, що європейська освітньо-виховна реформа, що ґрунтується на чітких моделях та

методології менеджменту виховання і освіти, покликана здійснити певну гомогенізацію систем менеджменту, соціального виховання і освіти в дусі зусиль зі створення загальноєвропейського (і загальносвітового) культурного, освітнього, економічного, політичного, правового та суспільно-громадянського простору.

Ця реформа, зокрема, втілюється і в системі Болонського процесу (the Bologna Process (BP)). Дослідники аналізують освітньо-виховну реформу і Болонський процес фактично за двома напрямками: одні схильні розглядати реформу ідеологічно (як «відповідь на виклики сучасності» тощо); інші – геополітично (як необхідність консолідації перед конкуренцією з США і науково-освітніми державами Півдня і Сходу). Однак усі вони вбачають у реформі визнання перетворення Європи на «суспільство знання», а отже, визнання необхідності додаткового дослідження систем управління, соціального виховання, філософського узагальнення і посиленого фінансування освіти і науки [5, с. 19].

Формулювання мети статті. Стаття присвячена дослідженню процесів глобального розвитку світового соціуму в контексті формування та суспільної інституалізації освіти, їх відображення в освітніх управлінських моделях. У статті розглядаються тенденції та моделі інститутів освіти і суспільного виховання, процесів соціального управління, розвитку громадянського суспільства з урахуванням наявних педагогічних концепцій форм світоглядних стратегій розвитку сучасного суспільства та глобалізації, а також особливості взаємовідношення соціуму, людини і держави. Інституалізація соціальної свідомості розглядається як передумова суспільного розвитку в педагогіці і менеджменті освіти/виховання.

Питання, пов'язані з управлінням освітою і суспільним вихованням, нині в центрі уваги не лише вітчизняної, а й світової громадськості. Це найперше пов'язано з глобальними змінами у світі, що проявляються і в системах освіти. Зокрема, у Болонському процесі, сутність якого по-різному оцінюється як в Україні, так і в Європі. Проте зрозуміти особливості сучасної культури управління освітою на нинішньому етапі без аналізу Болонського процесу неможливо.

У статті зацентровано увагу й на науково-практичних проблемах, що не тільки мають значну наукову актуальність, але є «на часі» у сфері менеджменту освіти і самої освіти і в Україні, і у світі. Проходить новий етап уточнення власної ідентичності, пов'язаний зі зміною засад управління, зокрема і освітою.

Виклад основного матеріалу Необхідність розвитку досліджень управління освітою – це реальна потреба сьогодення. Як соціальні, так і економічні параметри сучасного суспільства багато в чому залежать від розвитку системи освіти в цілому, від ефективності розвитку системи безперервної освіти, зокрема. У рамках Болонського процесу, що став основою і для України в модернізації/реформуванні освіти, обговорюють глибинні філософські питання: як забезпечити єдність Європі, зберігши різноманіття міжнародної системи освіти, як поєднати традиції, консерватизм освітніх систем з оновленням та інноваціями сучасності.

Запропоноване розуміння управління освітою створює методологічну основу для побудови ефективних управлінських моделей у сфері освіти.

Ми живемо в час, коли системи управління, соціального виховання і освіти в усьому світі швидко реформується як за змістом, так і за формою. Причому реформа форми, тобто виховного і навчального процесу є сьогодні домінантною стороною змін. Цей процес має привести до заміни старої форми забезпечення освіти і виховання для утвердження нового змісту [6, с. 36].

Традиційно питання освіти і суспільного виховання були предметом дослідження педагогіки, соціальних наук, концепцій управління, філософії. Незважаючи на те, що вони спиралася на ідеї, що містилися ще в системах найбільших мислителів минулого, тісного інтегративного союзу між теорією управління, філософією освіти і педагогікою поки що не склалося.

Більш того, педагогіка в більшості випадків не визнавала філософію як методологічну та аксіологічну основу теорії освіти, а менеджмент в якості теоретико-практичної складової і прагнула сформувати свої концепції незалежними від них. Це ж саме стосується і концепцій глобалістики, які в основному акцентуються виключно на економіко-господарських тенденціях цього процесу. Нині ситуація поступово змінюється, і ці проблеми виділяються в спеціальну сферу суспільствознавчо-аналітичних, управлінських і соціально-філософських знань з урахуванням освітньо-виховних напрацювань.

Соціально-виховна інституційна, управлінська суспільно-державна система, організація, навчальний заклад мають створювати освітньо-виховне фахове середовище, здійснювати навчання,

мобілізувати творчість, а не просто забезпечувати нав'язування управлінських стандартів, соціальних, виховних і навчальних норм, як раніше. Якщо стара парадигма передбачала, головним чином, розроблення управлінських і виховних норм та нових організаційних, навчальних програм і курсів з трансляцією їх від менеджера, вихователя, викладача до громадян, працівників, учнів, студентів, то нова передбачає створення атмосфери відповідальності, середовища, що стимулює саморозвиток, самоуправління, самопідготовку, соціально-ціннісної, суспільно-фахової спів/самотворчості, оцінювання знань у структурах соціальних інститутів на початку, в середині і кінці розвитку організаційної структури, процесу навчання, роботи кожного з кожним.

Традиційна парадигма освіти – це здійснення управління, виховання і навчання. Нова парадигма освіти – навчити соціально відповідально і морально-ціннісно суспільно діяти, само/управляти, розвиватися та вчитись. Тобто відбувається зміна освітніх ролей агентів управлінського, виховного і навчального процесів. На громадян, керованих, виховуваних, тих, хто навчається, перекладається значна частка відповідальності за свій соціальний, світоглядний, освітній і моральний розвиток, ціннісну творчість, навчання.

Саме тому людина повинна бути активним агентом громадянсько-інституційного, управлінського, виховного і навчального процесів пошуку й накопичення соціальних і фахових напрацювань, суспільно-моральних цінностей і власного знання. За новою парадигмою, управлінська, виховна система, керівники-адміністратори, менеджери, «соціальні вихователі», викладачі, звичайно, створюють активне організаційне, навчально-виховне середовище, але самі зовсім не обов'язково повинні бути жорстко присутніми в окремих формах даної активності. Головне – сформувати потяг і творче ставлення до цілей, норм, знання, цінностей, моралі, навчання, створити для цього відповідні умови. Саме тому, зокрема, у сфері освіти (у широкому – суспільному і вузькому – суто навчально-виховному значеннях) управлінець, викладач, вихователь таким чином постає не в ролі «ментора», а скоріше – тренера, модератора, що розробляє узгоджену стратегію суспільного розвитку, управлінської, суспільної, навчально-виховної «гри», вправи, дає поради і співкоординує діяльність членів команди.

Зокрема, одним з проявів сучасної освітньої парадигми у вищій школі є концепція студентоцентризму. Студентоцентрична модель є стандартом в європейських вищих початкових закладах. Згідно з нею студент є активним учасником освітнього процесу, а саме: бере участь у формуванні своєї індивідуальної освітньої траєкторії та несе відповідальність за успішне її виконання [7].

Нині існує велика різноманітність систем освіти. Це зумовлено тим, що, наприклад, навіть єдина Європа охоплює різні держави, відрізняється культурним, соціальним, політичним, філософським, релігійним і економічним різноманіттям [8, с. 29]. Водночас полімодельність систем освіти не заперечує їхніх спільних загальних проблем, зокрема: постійна адаптація до сучасних швидкозмінливих потреб ринку праці, безперервне підвищення вимог до рівня та якості освіти.

Питання, пов'язані з вивченням управління, розглядають у роботах з комунікації, філософії мови, семіотики, кібернетики, психології, не кажучи про роботи власне з менеджменту. Аналогічна ситуація складається і з дослідженням проблем освіти.

Концептуальні управлінські моделі, європейські освітньо-виховні реформи зокрема та глобально-світові в цілому, висвітлюють три групи питань, що можна проаналізувати з точки зору застосування досягнень з теорії і практики менеджменту та соціальної філософії освіти для України.

По-перше, це питання якісної природи та сутності громадянських інституцій, управлінських методик, соціального виховання та цінностей системи освіти. Системи виховання і навчання пов'язують між собою європейський простір вищої освіти (*European Higher Education Area, EHEA*) та європейський дослідницький простір (*European Research Area, ERA*). Тоді певна модель виховання має формувати відповідну систему освіти, яка є, з одного боку, фазою навчання, а з іншого – першим етапом соціального розвитку людини.

Моделі менеджменту, виховання і освіти, втілені в програми суспільного розвитку і навчання, найперше покликані навчити людей провадити самостійне і оригінальне дослідження себе, соціуму і системи знань. Водночас ці моделі і програми не мають бути відірвані ні від індивідуально-колективної системи моральних і соціальних цінностей, теоретико-прикладного навчання, ні від подальшого застосування набутих цінностей, норм і навичок у повсякденному житті, науці чи на виробництві, у сфері всіх соціальних інститутів.

По-друге, враховуючи західноєвропейський досвід, необхідно розглядати питання про роль

інститутів освіти і суспільного виховання, навчальних закладів і систем управління в них у підготовці соціально орієнтованих і фахово сформованих особистостей. Соціальні інститути виховання і освіти, навчальні заклади несуть відповідальність за якість формування громадян, підготовки кваліфікованих, соціально корисних, творчих морально-інтелектуальних індивідів.

Крім цього, інститути освіти і виховання, навчальні заклади покликані створити відповідним чином зінтегроване громадянське, ціннісне, освітньо-виховне і наукове середовище, в межах якого перебуває «критична маса» людей, найперше – молодь. Зауважимо, що будь-яка громадянська інституційна, освітньо-виховна модель, як і наукове дослідження, є за визначенням міжнародними в умовах сучасної глобалізованої суспільної системи. Тому обов'язком системи суспільного виховання, громадянських інститутів і освіти є сприяння міжнародній масштабності відповідної освітньо-виховної системи.

По-третє, необхідно висвітлювати питання про *державну відповідальність* у процесі інституційного формування громадянського суспільства, індивідуально-суспільного розвитку і навчально-виховної підготовки – у сферах систем управління, нормативістики і фінансування виховних, освітніх та науково-дослідних програм, в усуненні організаційно-правових перешкод їхній мобільності й масштабності.

Якісне управління освітнім процесом, його інтенсивністю можна забезпечити за таких умов: 1) використання новітніх, теоретично обґрунтованих і практично апробованих управлінських, філософськи розвинених, доступних і технічно забезпечених високих технологій соціальної діяльності, виховання і навчання, опанування знань; 2) досконале оволодіння людиною методологією самостійної соціально-ціннісної і науково-дослідної діяльності. Створена структура має надавати однакові умови для рівноправного вибору громадянських, виховних і науково-освітніх дій, виключаючи примус і панування.

Таким чином, ми можемо дійти висновку, що стратегія розвитку сучасної світової педагогіки, системи виховання і освіти, менеджменту є однією з ключових у галузі педагогіки, соціального управління і глобального суспільного розвитку, бо від того, що саме ми розуміємо під вихованням, освітою і наукою або яка з парадигм виховання та освіти є домінантною на певному соціально-історичному етапі, значною мірою залежить спосіб організації і функціонування громадянської спільноти сучасності і майбутнього.

Вважаємо, що цей аналіз необхідно здійснювати крізь призму концепції критичної теорії, особливістю котрої є розважливе ставлення як до традиційної гуманістики, освітньо-виховної та управлінської теорій, так і до тих численних альтернатив, що їх пропонує сучасна наука і суспільна практика.

Критична теорія соціально-педагогічних досліджень (Д. Келлнер, П. Фрейре, Дж. Андерсон, Р. Стернберг, Д. Халперн, Дж. Брунер, С. Міллер, Д. Надлер, Р. Солсо та ін.) розробила своєрідну методологію суспільного аналізу. Згідно з нею не може існувати пізнавальна ситуація пасивного, «чистого», споглядального дослідження статичних суспільних структур та ситуацій. Суб'єкт (носії пізнавальних здібностей) і об'єкт (сукупність фактів) є взаємодіючими факторами соціального пізнання і є взаємообумовлювальними, взаємоперехідними.

Середовищем цього взаємообумовлення і взаємопереходу є тотальність – сукупність усієї суспільної практики, яка береться на даному етапі її історичною розвитку, вона є суспільством у цілому, тобто «суб'єкт-об'єктом». Ця теорія відзначає, що будь-яка спеціалізована діяльність, особливо пізнавальна, не є ідейно, економічно та політично незалежною і самодостатньою. Вона є частиною цілісної історичної практики («праксисту»), виникаючи в ній, розвиваючись у ній і «змінюючись» у ній (видозмінюючись, «заперечуючись», надаючи місце новому) [9, с. 32]. Для такого «тотального суб'єкта» суспільства пізнавальний об'єкт не є чимось зовнішнім, не ним сформованим і покладеним; навпаки, останній постає як продукт його ж власної діяльності.

«Традиційна теорія» освіти та суспільства позитивно фіксує наявне, утилітарне, прагне вдосконалити частковості, репрезентує реальність як щось вічне та незмінне, втрачаючи критичність і самокритичність, унаслідок чого не може створити альтернативні моделі прогресивного розвитку як цілого, так і частковостей.

Критична педагогічна і суспільна теорія (І. Ілліч, П. Фрейре, П. Макларен, Д. Келлнер, Г. Жіру та ін.) з самою початку виникає як вираження людського критичного становлення до світу даного та наявного. Згідно з нею людське суспільство є нерозумним і нелюдським, якщо воно керується стихійними, незалежними від людей тенденціями. Незалежний від волі людей суспільний ірраціональний процес обумовлює ірраціональний стан суспільства. Від такого типу суспільного

розвитку необхідно звільнитися, щоб суспільство стало розумним і людським, щоб воно стало продуктом вільної суспільної спільноти людей і перебувало під їхнім свідомим планомірним контролем.

Необхідно концептуалізувати, теоретично обґрунтувати і розвивати сучасні теоретико-прикладні моделі інтегративної парадигми педагогіки, менеджменту освіти і суспільного виховання.

Освітній процес постає в цьому контексті як об'єкт управлінського і педагогічного аналізу. Тому важливим є здійснення аналізу світоглядних та управлінських аспектів у моделях і методології сучасної освіти і менеджменту освітньо-виховних процесів.

Відзначимо, що з-поміж наявних умов і передумов успішного формування і функціонування систем освіти і соціального виховання та правової ефективних моделей багаторівневого менеджменту необхідною є наявність розвиненого громадянського суспільства. Громадянське суспільство відрізняється від суспільства загалом тим, що залучає громадян до самоуправління, колективних дій у суспільній, ідейно-ціннісній та політико-правовій сферах для формування і вираження своїх інтересів, ідей, обміну інформацією, досягнення спільної мети, висування вимог до держави і відповідальності офіційних осіб. Воно постає посередником між приватною сферою життя людей та державою і об'єднує величезне розмаїття формальних і неформальних організацій лише внаслідок розвитку освітньо-виховної сфери і цілеспрямованого суспільно-ціннісного просвітництва.

Становлення такого суспільства пов'язане з відповідним етапом розвитку соціуму, людства, держави та певної системи освіти і виховання [10, с. 417]. Тому необхідно аналізувати й розробляти основні тенденції розвитку досліджень інституалізації громадянського суспільства, освіти і виховання в контексті глобальної гуманітаризації світоглядних засад, цінностей і моделей менеджменту та форм/рівнів самоуправління. Система якісної освіти, ефективного суспільного виховання різних рівнів обов'язково має передбачати водночас й ефективну систему соціального управління, запорукою існування якої, є у свою чергу, розвинене інституалізоване громадянське суспільство, що потребує і формування правової держави як своєї передумови.

Разом з тим тільки розвинута, стабільна демократична система освіти і суспільного виховання уможливує утворення ефективних інститутів громадянського суспільства, правової держави, є основою стабільного демократичного устрою й авторитетної влади.

Сучасні моделі управління/самоуправління, систем освіти і самовиховання мають вибудовуватися навколо базових основ: інтелектуальне і моральне просвітництво, громадянська інституалізація, суспільно вагомні моделі менеджменту, що ґрунтуються на чітко вибудованій світоглядній основі.

Можливості, пов'язані з інституційним, громадянським, соціально-економічним розвитком суспільства, нині багато в чому визначаються якістю системи освіти і виховання. Якість же останньої, у свою чергу, визначається не тільки здатністю суспільства швидко асимілювати отримані знання. Воно все більше залежить від його морально-етичних та культурних складових, тобто елементів системи освіти і виховання, акумульованих в античному понятті пайдейї.

Виникає гостра необхідність використання традиційних модерних і постмодерних культурних цінностей та етичних принципів у соціально-економічному розвитку суспільства, яке прийнято вважати сучасним. Тому в даному контексті необхідно досліджувати перспективи формування інтегрованої соціально-гуманістичної системи менеджменту освіти, суспільного виховання і формування інтелектуальної особистості в контексті розвитку інститутів громадянського суспільства, демократичної суспільно орієнтованої освіти і управлінської практики у світі та в Україні на сучасному етапі. Потрібно аналізувати модернізацію соціального та економіко-політичного розвитку і потенціал антропологічно-психологічної структури людини в ціннісно-нормативному вимірі сучасного глобалізованого суспільства світу, реформаційні стратегії в соціумі, освіті й менеджменті, їх глобалізація та процеси інституалізації та перспективи гуманізації систем освіти, управління, виховання.

Висновки. Необхідність і невідворотність запровадження кращих світових, зокрема європейських, стандартів освітняського менеджменту, філософії виховання і освіти в Україні нашими управлінською, педагогічно-виховною, науковою та освітняською елітами і керівництвом держави поки добре не усвідомлена.

Освітньо-виховний процес – це шлях розвитку, що не вимагає застережень, бо сьогодні він постав чинником загальної світової тенденції глобалізації. Це шлях спільної діяльності країн до узгодженої системи освіти і загальноєвропейського простору наукових досліджень, що має привести до їх піднесення.

Тому важлива спільність поняттєвих стратегій, що визначають суспільний, ідейний освітній простір світу, Європи і України, що створює можливість існування загальних полікультурних контекстів соціального розвитку, процесів управління, науки та освіти. У такому контексті стає очевидним, що розроблення нового типу управління, зокрема освітою та суспільним вихованням, повинно стати пріоритетною сферою соціального управління.

Повинен бути сформований новий тип соціального контракту між суспільством і державою, який має бути залучений до сучасних систем управління, освіти і виховання. У той же час це по-різному виявляється на ґрунті різних національних культур, і через це специфіка суспільного розвитку, культура управління, освіти і виховання в сучасному глобалізованому світі має вибудовуватися на базі міжкультурного діалогу різних країн, соціальних систем та громадянських інституцій. Нарешті, така система суспільної інституалізації, управління, освіти і виховання повинна містити ідеї безпеки суспільства і культури від руйнівного впливу антикультури і антицінностей.

Світова і європейська інтеграція України значною мірою залежить від наближення системи виховання, нашої освіти до європейських, а отже, і до кращих світових стандартів. Цей крок означатиме практичне втілення і незворотність європейського вибору України. Практичне втілення вимог Болонської декларації швидко обернеться використанням науково-освітнього простору Європи з його структурами додаткового фінансування, посиленням професійної мобільності викладачів, аспірантів і студентів, підготує зростання якості вітчизняної підготовки фахівців і якості вітчизняних наукових досліджень.

Список використаних джерел та літератури

1. Uscher R., Edwards R. Postmodernism and Education. Different voices, different worlds. – London; New York: Routledge, 2014. – 256 p.
2. Kurz R. Kollaps der Modernisierung: vom Zusammenbruch des Kasernensozialismus zur Krise der Weltökonomie. - Frankfurt am Main: Eichborn, 2009. - 288 s.
3. Kwiek M. The University and the State. A Study into Global Transformations. – Frankfurt am Main: Peter Lang, 2006. - 424p.
4. Lafontaine O. Die Gesellschaft der Zukunft: Reformpolitik in einer veränderten Welt. – Hamburg: SPD, 2012. – 341 s
5. Liessmann K. P. Theorie der Unbildung: Die Irrtümer der Wissensgesellschaft. – Wien: Paul Zsolnay, 2010.-176 s.
6. Orban P. Sozialisation und Emanzipation des Volkes. Kritik der erzieherischen Erkenntnis.- Berlin: Argument-Verlag 2013.-312 s.
7. Mykhailyshyn G., Kondur O., Chervinska I. The monitoring of the university quality education in the context of globalization challenges of the present time// 6th International Scientific Conference on Idealized Design: Redesigning Higher Education. – Kraków - San Juan. January 21-22, 2017.– [Electronic resource] – Access mode: <http://jacko.econ.uj.edu.pl/Konf/IdealizedDesign/6/>
8. Ewby H. Some Possible Futures for Higher Education. – London : CVCP, 2009, available at www.cvcp.ac.uk/WhatWeDo/Speeches.
9. Kellner D. Critical Theory, Marxism, and Modernity. - Cambridge, UK and Baltimore, Md.: Polity Press and John Hopkins University Press, 2014.- 288 p.
10. Zinchenko V. Institutional Aspects of Globalization and Regionalization in the Context of the Transformation of Society// Journal of Social Sciences and Humanities. – Vol. 1, No. 4, 2015. – P. 415-421.

Оксана Созонтовна Кондур,

кандидат физико-математических наук, доцент,
заместитель декана педагогического факультета
Государственного высшего учебного заведения
«Прикарпатский национальный университет
имени Василия Стефаника»,
e-mail: oxikon13@i.ua

ГЛОБАЛЬНЫЕ ПРОЦЕССЫ И ИНТЕГРАЦИЯ ПЕДАГОГИКИ И МЕНЕДЖМЕНТА В ОБРАЗОВАНИИ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ ЕВРОПЕЙСКОЙ НАУЧНО-ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ СИСТЕМЫ

Статья посвящена фундаментальным проблемам и ценностным стратегиям высшего образования. Отмечается, что движение от общего к конкретному, когда в процесс познания постоянно вовлекается социальный контекст, дает возможность адекватно, в русле системного подхода

определяет ведущую логику развития образования и воспитания. Исследуются западные концепции управления воспитанием и образованием как отрасли знаний в контексте глобализации и проблем развития институтов гражданского общества. Обосновывается необходимость плюрализма парадигм при разработке новых подходов к предмету образования.

Ключевые слова: образование, управление, ценности, социальное развитие, педагогическая парадигма, глобализация.

Kondur Oksana,

Candidat of Physical and Mathematical
Sciences, Associate Professor
Deputy Dean of the Teacher's Training Department,
State Higher Educational Establishment
«Vasyl Stefanyk Precarpathian National University»,
e-mail: oxikon13@i.ua

GLOBAL PROCESSES AND INTEGRATION OF PEDAGOGICS AND MANAGEMENT IN THE EDUCATION OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF THE EUROPEAN SCIENTIFIC AND EDUCATIONAL SYSTEM

Introduction. *At the modern stage of development of the world community, pedagogical theory, problems of education and social education, the concept of global development, models of education management, their role in the formation of civil institutions, the state and the impact on society's life are relevant.*

Purpose. *The article is devoted to the investigation of the formation and development of education, their reflection in educational management models in the context of global world development.*

Methods. *Methods of analysis, synthesis, systematization, generalization are used.*

Results. *Is probed aspect of western management concepts upbringing and education as a branch of knowledge in the context of globalization and development problems of civil society institutions. The motion from general to concrete, when a social context is constantly engaged in the process of cognition, enables adequately, in the river-bed of system approach, to define leading logic of development of upbringing and education.*

Originality. *The necessity of pluralism of paradigms is grounded at development of the new going near the article of education.*

Conclusion. *There was an urgent need to introduce the best world and especially European standards of educational management, the philosophy of bringing up and education in Ukraine. In this case, the educational process must be regarded as an object of managerial and pedagogical analysis.*

Key words: *education, management, values, social development, pedagogical paradigm, globalization*

References

1. Uscher R., Edwards R. Postmodernism and Education. Different voices, different worlds. – London; New York: Routledge, 2014. – 256 p.
2. Kurz R. Kollaps der Modernisierung: vom Zusammenbruch des Kasernensozialismus zur Krise der Weltökonomie. - Frankfurt am Main: Eichborn, 2009. - 288 s.
3. Kwiek M. The University and the State. A Study into Global Transformations. – Frankfurt am Main: Peter Lang, 2006. - 424p.
4. Lafontaine O. Die Gesellschaft der Zukunft: Reformpolitik in einer veränderten Welt. – Hamburg: SPD, 2012. – 341 s
5. Liessmann K. P. Theorie der Unbildung: Die Irrtümer der Wissensgesellschaft. – Wien: Paul Zsolnay, 2010.-176 s.
6. Orban P. Sozialisation und Emanzipation des Volkes. Kritik der erzieherischen Erkenntnis.- Berlin: Argument-Verlag 2013.-312 s.
7. Mykhailyshyn G., Kondur O., Chervinska I. The monitoring of the university quality education in the context of globalization challenges of the present time// 6th International Scientific Conference on Idealized Design: Redesigning Higher Education. – Kraków - San Juan. January 21-22, 2017.– [Electronic resource] – Access mode: <http://jacko.econ.uj.edu.pl/Konf/IdealizedDesign/6/>
8. Ewby H. Some Possible Futures for Higher Education. – London : CVCP, 2009, available at www.cvcp.ac.uk/WhatWeDo/Speeches.
9. Kellner D. Critical Theory, Marxism, and Modernity. - Cambridge, UK and Baltimore, Md.: Polity Press and John Hopkins University Press, 2014.- 288 p.
10. Zinchenko V. Institutional Aspects of Globalization and Regionalization in the Context of the Transformation of Society// Journal of Social Sciences and Humanities. – Vol. 1, No. 4, 2015. – P. 415-421.

Отримано редакцією 13.10.2017 р.